

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΤΕΛΕΤΗ

Κάποιος λύκος θά έφώρθε - και είχε τούσες έκει πέρα - άφου άποφάσισε ό Νάκης, Πρόεδροσής

"Αθλιο πένθημο και μελαγχολό εκ χωριό.

- Χαίρετε, κύριε Νάκη. Στό καλό! Αυτά τά δυό μεγάλα γεγονότια, γιά νά γνωσθοῦν σ' όλη γύρω περιφέρεια, έκαμαν τό Νάκη ν' άποφάσιση τή γιορτή. Και διαλέξε τήν ήμέρα τών 'Αγίων 'Αναργύρων, πού γιόρταζε και τό χωριό, άν και δέν είχε έκκλησία. Είνε τό μόνο και μοναδικό χωριό, σέ όλη τή Μακεδονία, πού δέν έχει έκκλησία... 'Ισως, γιατί οι 'Αγιοι 'Αναργυροι δέν έχουν σαν... « ν ά ρ γ υ ρ ο ι » παράδες γιά νά χτίσσουν. Διάταξε, λοιπόν, ό Πρόεδρος ό Νάκης, ό άρέντης, νά σφάξουν τρία-τέσσερα άρνιά, φέραν μιά νταμουζάνα ούζο, κρασί τρεις νταμουζάνες, άτ' τό Πάτελα, και άποφάσισθηκε, άφου δέν είχαν έκκλησία, ή τελετή και ό άγιασμός νά γίνουε στήν άποθήκη πού βάζανε τά σιτηρά.

Βαρειά πιακάνει τό χωριό ή ύγρασία, ή γενάτη πυρετούς και θάνατο, τής διπλανής τής λίμνης. Προσινίζουν άπό πάνω τά νερά και κτερινίζουν οι άνθρωποι. Βάτραχοι ένα σωρό! Και νά πού και οι άνθρωποι πάνε νά γίνουε βάτραχοι. Φουσκωμένες ή κοιλίες και τούμπανα ή σπλήνες, ποριμένα τά μάτια τους και άνοιχτά τά στόματα, άτ' τήν άδυναμια και τούς πυρετούς, σαν τά στόματα τών βατράχων.

Κουνοτία, σανίτες, σύννεφο! Τους σταγγίζουν τό αίμα!... Δουλειά πολλή, δουλειά κακή κι' ή άπόδοσις λίγη. Βαρειά ή γή και λιαπτερή. Τι νά σου άποδώση, όσο και άν πασχίζουε οι χωρικοί!...

Μαύρη ζώη και 'στερεμένη!... "Αθλιο, κένθημο και μελαγχολικό χωριό. Γι' αυτό, σαν άκούσθηκε ή άπόφασις τής τελετής και σφαχθήκανε τ' άρνιά και ήρθανε ή νταμουζάνες άναχαρήκανε οι χωρικοί, πού είχαν χρόνια νά χαροῦνε. 'Επιτέλους, μιά ήμέρα, θά ζήσουνε σαν άνθρωποι κι' αυτοί! Θά φάνε και θά πιούνε, θά τραγουδήσουν, θά χορεύουε. Δόξα νά εχη ό Θεός κι' άς δινή στό Νάκη, τόν άρέντη, άφωνα τά καλά!

'Ησαν όλοι έτοιμοι κι' έπρόκειτο ν' άρχισή ό άγιασμός, όταν νά και ένας κύριος εφάνηκε νά ερχεται άργά και σοβαρά. 'Ηταν ό Νάκης, πού φορούσε τήν έπίσημη στολή του: Τό μαύρο του «μπόν-ζούρ», καπέλλο ήμίψηλο, πανταλόνι ριγιστό, πού είχε νά τά φορέση άτ' τό γάμο του, άσπρα γάντια μάλλινα, πλεγμένα στό χωριό, κι' ένα μπαστούνι με άγριουή λαβή. - Μωρέ, πούδες είνε τούδες; Δέν τί ν' γνωρίζανε οι χωρικοί. Τόν ξέσαν πάντοτε άξούριστο, με τό χαλί του ρούχα, τό κασέκο του τό μαλλιαρό, τίς μπότες και τά χοντροπόδιουσα, όπως κατέβανε άπό τό ιδιαιτερό χωριό του, όταν τόν καλούσαν ή δουλειές του τσιφλικισιού. "Η έμπόλητον και με τό ρινεσί, όταν έμπενε κει πέρα, στό κονάκι. - Μωρέ, πούδες είνε τούδες; - Μωρέ, πούδες είν' αυτοί!

"Ο πατεπάς ηλόγησε την βρωσιν και την πόσιν.

Κοινότητος και ένοικιστής του τσιφλικισιού, γιά νά καινή μιά δοζολογία και νά ξεδοΰση λεφτά στό χωριό. - Μά ή αλήθεια είνε ότι είχε και λόγους σοβαρούς. Πρώτα, γιατί πήρε πρώτο βραβείο του τό μέλι του, άπό τήν 'Εκθεσιό τής Θεσσαλονίκης, δεύτερο, γιατί, σαν έπισκεψήθηκε και τήν 'Αθήνα, ό βουλευτής του τόπου τόν παρουσίασε σαν « Μουζιάρη » στον κ. Πρωθυπουργό: - Παράγων, ό κ. Νάκης, κύριε Πρόεδρε. Και ό κ. Πρωθυπουργός του έσφιξε τό χέρι. - Χαίρω πολύ, κύριε Νάκη! Χάρηκα πολύ! Και σαν εφευγε του τό ξανάσφιξε και πάλι.

Τότε ένας, πού έξυπνος άπό τούς άλλους και πού ξεσοκολισμένος φαινεται, πού θά θυμήθηκε και τήν ιστορία του Πρωθυπουργού, τούς ειπε:

- Θά είν' κανένας 'Υπουργός. - 'Υπουργός! ειλαν οι άλλοι. Και τί θέλει 'δού ό 'Υπουργός; - Μπορούσε νά μήν ερθή, άφου γιορτάζει τό χωριό; Δέν βλέπετε πώς πάνε συχνά στή Θεσσαλονίκη; 'Ο Νάκης θά τον χάλει. Δέν είνε παιΐζε-γέλασε ό Νάκης, μιάει με Πρωθυπουργός! - Μωρέ, αλήθεια λές! Και όλοι σταθήκαν και τόν θαύμαζαν. - Βρέ, μοιάζει λίγο με τό Νάκη. - 'Όλοι οι μεγάλοι μοιάζουε, βρέ μπουνταλά!

Βάτραχοι ένα σωρό, μα κι' οι άνθρωποι είχαν γίνει σαν βάτραχοι!

'Επίσημος ό Νάκης. Κανένα δέν χαριέτσουε και κανένος δέν μίλησε. Τι νά μίληση; Μιάει με τόν κόσμο, όποιος φορεί «μπόν-ζούρ», ήμίψηλο, παντελόνι ριγιστό και έχει κι' άσπρα γάντια, έστω κι' άν είνε μάλλινα; - 'Ακίνητος, λοιπόν, κοίωνα, όποιο τελειώσε ό άγιασμός. Και ζήτησε, με τήν ίδια τήν έπίσημη τή σοβαρότητα, με τήν όποία ήρθε, τράβηξε γιά τό «κονάκι» του, πού θά δινόντανε τό γεύμα και θ' ακολουθούσε ή γιορτή. - Πάει στό «κονάκι» ό κύρ' 'Υπουργός, ειλαν οι χωρικοί. Κι' άπό διάκριση γιά τόν έπίσημο ξένο δέν διευθυνθήκανε άμέσως κι' αυτοί έκει.

Μαζουρές «τάβλες» καταγής, στού κονακιού άπάνω τό χωριάτι, τιρωμένες με χορσίτσια, γιά τραπέζι άντηλο, μεγάλα κονισίτσια κρέας φριμένο, άχνιστό, τριού, ψωμιά άπό τή χόρσα, άσπρο ψωμί «που τρών οι πλούσιοι», ποτήρια και κανάτες με κρασί, ούζο «νά πιούνη τά παιδιά» κι' άφθονος «ματάζος» (εσούτσιο). - Στήν ύγρασία του κ. Νάκη! - Πάντα νά προσέχει και νά δοξάζεται! - Πάντα νά είνε τιμημένος άπό τούς 'Υπουργούς! - Πάντα με τούς Πρωθυπουργούς νά τρώνη και με τούς Βασιληάδες νά κοιμάται.

- 'Αλλά πού είν' ό Νάκης, βρέ παιδιά! Ούτε στή δοζολογία φάνηκε.

Θά είνε κανένας 'Υπουργός!

"Ολοι τους σταυροποδιασθηκαν και καθησαν.

- Είγαριστό, παιδιά, καθήσατε. Οι χωρικοί σταυροποδιάσαν, καθήσαν. 'Αρχίζανε μπροστά τους ροδαλές ή σόφρες τών σφαχτών. 'Αφουε στους μαστραδάδες τό κρασί. Γυάλιζαν τά μάτια τών ανθρώπων και κοκκινίζανε τά μάγουλα άπό χαρά. - 'Ευχαρός, παιδιά, τί κάθαστε. 'Αίνε, πατιούλη, εσλόγα. Εσλόγησε και ό παπάς «την βρωσιν και τήν πόσιν». Κι' εβγαλε και τόν λόγο του: - "Όλα, κύρ Νάκη, άσθωνα και γή επαγγράλιες νά γίνη τό χωριό. Πάντα του τόπου ευεργέτης. Ποτέ δέν θά λησμονήση τό χωριό τά καλά πού τουΐζες κάνει. 'Εδω άτ' όσο, στό μισοχάρι, πρέπει νά σου κάνουνε τήν περιτομή ν' οι χωρικοί.

"Ο Νάκης πρόβαλλε με μιά πονκαμιά, μασησ σαν άντερι και παντόφλες ξεσοκιμένες.

'Ηθελε νά τή τήν «ροτομήνην». 'Ο Νάκης εξαμάωνε. Οι κολλήγες δέν βλέπαν πότε νά τελείωση ό παπάς και ν' άκούσσουνε νά τρώνε. Εύτυχώς πού ήταν σύννομος. Κι'

ΜΙΑ ΠΡΩΓΟΤΥΠΟΣ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ 'ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ'

ΠΩΣ ΚΕΡΔΙΣΑΝ ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΤΟΥΣ ΧΡΗΜΑΤΑ ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΞΕΧΟΝΤΕΣ ΕΛΛΗΝΕΣ

(Τι άπαντούν οι κ. κ. Άλεξ. Παπαναστασίου και Παύλος Νιρβάνας)

Εί-
νευχίζουμε και σήμερα την τόσο ενδιαφέρουσαν έρευνά μας, εις την όποσαν όλοι οι εξέχοντες Έλληνες άπαντούν με τόση προθυμιαν.

Πώς απέκτησαν πάντες οι διακεκριμένοι σημερινοί Έλληνες τα πρώτα των χρήματα;
Μέ ποιον τρόπον;
Μέ πόσους κόπους;
Κατόπιον πόσων μόχθων;
Εις τό ερώτημα αυτό του «Μπουκέτου» άπαντούν σήμερα ό Άρχηγός του Άγροτικού και Έργατικού Κόμματος κ. Αλέξανδρος Παπαναστασίου και ό Ακαδημαϊκός κ. Παύλος Νιρβάνας.

Ό Άρχηγός του Άγροτικού και Έργατικού Κόμματος κ. Άλ. Παπαναστασίου είνε από τους πλέον πτωχούς πολιτικούς μας. Έντιμος, λευκός και πτωχός. Πρόκειται περί τριών άρσεν, οι όποιοι συναντώνται πάντοτε μαζί στους πολιτικούς. Περί ποίων χρημάτων συνεντεύξαι να ερωτήσωμεν τον κ. Παπαναστασίου, άφού δέν έχει χρήματα; Περί των πρώτων χρημάτων που εξέδωσε φυσικά. Διότι θά εισράξη και αυτός νέος, όσος όλοι οι θνητοί, διά να ζήση με τον τιμιον τρόπον του. Αποφασίζομεν, όσοδούητε, να ειασχερωθώμεν τον Άρχηγόν του Άγροτικού και Έργατικού Κόμματος.

Ό κ. Παπαναστασίου συμπληθε τους δημοσιογράφους και τους διευκολύνει πάντα εις τό έργον τους και όταν άκούη του ύποβλήτου δυσάρεστες ερωτήσεις. Όταν του εισηγοίμε τον σκοπό της επισκέψεώς μας, δέν βιά ύποδέχεται με χαμόγελα, άλλα και δέν συνοφρυώνεται. Τόσος σκεπτόμεθα, ή ερωτήσεις μας να είνε και μία ειχάριστη άνάπτυλα από την τελευταία μεγάλη και έννευριστική φασαρία του πολιτευακού ζήτηματος, τό όποιον τον ύπασχολεί. Ό κ. Παπαναστασίου συζητησώμεν για λίγο τί σκέψη του, προσπαθώντας να θυμηθώ ή τό όφειλον περασμένα χρόνια της πρώτης του νεότητος και μιά λέγει:

— Τό πρώτα μου χρήματα τά κέρδιχα από μία νυμικήν πραγματεία. Μόλις τότε ειχα γυρίσει από την Γερμανία και ανέστησα μαζί με τον νυμικόν Φλογαίτην μία νυμικήν διατριβήν. Η άμοιβή που έπληρα ήσαν 25 δραχμές, ποσόν όχι έκταταρόφρητο για την εποχή εκείνη. Όταν έπληρα τά πρώτα έκτενα χρήματα έσχεφθηκα σοβαρά πως να τά διαθέσω και βρήκα ότι ό καλύτερος τρόπος διάθεσεως ήταν να οργανώσω ένα γλέντι με τους φίλους και συμφοιτητάς μου. Είπα τό σχεδίου μου στον κ. Τριανταφυλλόπουλο, τον σημερινόν καθηγητή του Άστικού Δικαίου, στον κ. Αγαθόνικο, τον σημερινόν αντιπρόεδρο του Συμβουλίου Έπικρατείας και στους άλλους φίλους της παρέας. Όλοι έμειναν σύμφωνοι ότι έπρεπε να οργανώσωμε τό γλέντι. Αυτό και έγινε. Κατεβήκαμε σ' ένα κέντρο του Φαλέρου και διασκεδάσαμε με την καρδιά μας. Η ζωή όμως τότε ήταν φθηνή και παρ' όλο τό γλέντοκόστημα μιάς έμειναν και ρεστά! Μιάς περιόσμε ένα τάλληρο. Να γυρίσωμε στην Άθήνα με λερτά δέν μιάς φάνηκε σαστό—άλλοστε ειχαμε έλθει για καιά σέβό κέρη. Αποφασίσαμε, λοιπόν, να συνεχίσουμε... Έπείσαμε σ' ένα άλλο κέντρο, όπου έκάναμε όλο τον άνοιχτοζέρη. Και τό άποτέλεσμα ήταν ν' άνεβή ή λογαριασμός σε ύψη δυσθεώρητα. Τό γκαρσόνι μιάς ειπε ότι έξωσοτούσαμε 200 δραχμές!.. Έκλήκαμε! Ό πρόχειρος έφανος, που έκάμαμε μεταξύ μας, δέν απέδωσε παρ' ελάχιστα. Περί ύθαμε τότε σε άδελφούς. Εδύεως ότε έπροθυμοποιήθηκε ένας έπιχειρηματίας να μιάς

έτοι ρίχτηκαν όλοι, σάν πειρασμένοι λύκοι στό φαγί.
Τότε ό έξυπνος χωριάτης, πού ήξερε από τους άλλους πιά πολλά, φώναξε:

- Μωρέ, τί πάθαμε! Δέν περιμέναμε να 'ρθή ό Ύπουργός.
- Κι' ένας άλλος πάλι φώναξε:
- Μιά θέσι, παιδιά, για τό άρεντικό, τον κύβ' Πρόεδρο.
- Άλλά δέν ειχανε καιρό για να προσέξουν ούτε τον Πρόεδρο τον Νάχη παιά, ούτε και τον... Ύπουργό, κι' άς ήταν κι ό Πρωθυπουργός ό ίδιος.
- Είχαν κάτι άλλο, πιά σπουδαίο, να προσέξουν:
- Τά άρνιά!..
- Και τά... έπρόσεξαν δένώντας!

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

δανείση. Πώς καταρθώσαμε ύστερα να ειορήσωμε αυτό τό χρέος, είνε μία δλοζήρη ιστορία. Γι' αυτό ας σταματήσωμε εδώ».

Έτσι απέκτησε και ξεδάωσε τά πρώτα χρήματα ό κ. Παπαναστασίου. Και ή ιστορία έκείνη έπαναλαμβάνεται και σήμερα. Ό Άρχηγός του Άγροτικού και Έργατικού Κόμματος καταρθώνει πάντα να κερδίη λιγώτερα άπ' όσα στοιχειώδεις τό χρειάζονται. Γι' αυτό και διαρκώς είνε χρεωμένος και φιλοξενούμενος στο σπίτι της άδελφής του κ. Λομπρέστη.

Πώς νομίζετε ότι απέκτησε τά πρώτα του χρήματα ό Ακαδημαϊκός κ. Π. Νιρβάνας, που άποτελεί μαζί με τον κ. Σπύρο Μελά την δυάδα των πιά όνομαστών και άγαπημένων χρονογράφων της συγχρόνου Έλλάδος; Ασφαλώς με την φιλολογία, με τό χρονογράφημα—θα πιστεύατε. Άλλά δέν είνε έτσι. Ό κ. Νιρβάνας απέκτησε τά πρώτα του χρήματα με την Ιατρική, διότι αυτό ήσαν άλλοτε τό κέρη ύπεργέμιστο είνε γιατρος. Έπισκεπτόμεθα τον κ. Νιρβάνα από γραφείο του, στην έφημερίδα «Έστία», όπου μιά δέχεται με την έλατρευτή έκείνη εγένεια που τον χαρακτηρίζει και μιάς άπαντά με μεγάλη προθυμια στην έρευνά μας:

— Τά πρώτα χρήματα στη ζωή μου, μιάς λέγει ό κ. Νιρβάνας, δέν τά κέρδιχα από την φιλολογία. Τά κέρδιχα από την Ιατρική! Ήιον συμφοιτητής και φίλος μ' έναν άνηριό του όνομαστού τότε Θεβαίου γιατρού και πατριάτη Λουκά Μπέλλου, για τον όποιον ό Γαβριηλίδης ειχε γράψει ότι «εισήγαγε τό θάρος εις την Ιατρικήν».

Ό Μπέλλος ειχε άρχισι τότε να κίνη, πρώτως αυτός στην Έλλάδα, λαπαροτομίες. Και σε μιά από τις λαπαροτομίες αυτές, πού δέν την ειχε κάνει σε νοσοκομείο, άλλα σ' ένα ισόγειο σπιτακι, μιάς πήρε βοηθός, τον άνηριό του κ' έμένα. Δέν ξερω άν ή γυναίκα που λαπαροτομήθηκε ζήση ή πέθανε. Ξερω μόνον ότι πήραμε κ' έμεις, ως βοηθοί, από τρία χάρτινα τάλληρα ό καθένας. Σπουδαία άμοιβή για την εποχή έκείνη. Τά τρία αυτά τάλληρα ήσαν και τά πρώτα χρήματα που κέρδιχα στο γλέντι μου.

— Και τά γλέντησατε; ρωτούμε τον κ. Νιρβάνα, έπηρεασμένοι άκόμα από την περιπετειώδη ιστορία του κ. Παπαναστασίου.

— Δέν τά γλέντησα, όσος θά ήθελα τό σωστότερο να κάνω, μιάς άπαντά ό όνομαστός χρονογράφος. Πήγα κ' άγόρασα μ' αυτά μιά μικρή έλιασγραφία της κακής όψης, ζωγραφισμένη άπάνω σε πορσελίνα. Και την κρέτησα γι' άνάμνησι τον πρώτον χρημάτων που ειχα άποκτήσει με τον κόπ' μου. Η άνάμνησι όμως ήτανε γραμμένη σε πορσελίνα. Η πορσελίνα έλοισσε

κάποτε και έτσι πάει και ή άνάμνησι, πάει και τά τάλληρα!... ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Νέες άπαντήσεις.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ

Ό Βασιλεύς της Γαλλίας Λουδοβίκος—Φίλιππος ειχε πάει να επισκεπή μιά μικρή πόλη της χώρας του. Του έγινε εκεί ένθουσιώδης ύποδοχή με στρατιωτική παράταξι, με λαμπαιοφορίες κτλ.

Σε κάποια στιγμή ό δήμαρχος πλησίασε τον άγαθό αυτό μονάρχη, που ειχε άποκληθή «άστός βασιλεύς» και του ειπε:

— Ώρσία ύποδοχή! Έσ' Μεγαλειότατε! Τι κριμα όμως να μη φέρετε και τη γυναίκα σας...

Τότε ό βασιλεύς χαμογέλασε και του άπάντησε:

— Αίλιόμονο, κύριε Δήμαρχε! Δέν μπορούσε να γίνη άλλοιώς... Έπρεπε κάποιος να μείνη στο σπίτι για να τό φυλάη.

Και τό προσεχές τεύχος του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» Πανηγυρικόν, πολυμυελιδον, πολυχρωμον, μ' έκλεκτήν ύλην κτλ. κτλ.